

næste Møde paa Torsdag, naar vi forhaabentlig atter samles.

Der er paa de Herres Pladser omdelt Bl. Nr. 113 og 114, indeholdende Uendingsforslag til 2den Behandling af Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for Forstanderne og Lærerne ved Statsseminarierne.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 707—10).

Sagen sattes under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Seabeniuss): Der har jo ikke været nogen Tvivl om, at Lærerne ved Skolelærerseminarierne have været særlig daarlig lønede hidtil, og det har derfor været ganske naturligt, at Ministeriet har tænkt, at der burde gøres noget, at der burde gøres, hvad der kunde gøres for at forbedre Lønningerne. Derfor er det Forslag, der nu ligger for, blevet udarbejdet. Jeg kan ikke sige andet, end at Forslaget er blevet modtaget med Velvilje i det andet Ting. Man har vel nedsat Lønningerne noget, men alligevel ere de Lønninger, der nu ere vedtagne i det andet Ting, saadanne, at jeg antager, at man maa være tilfreds dermed. Det er en meget betydelig Forbedring i de hidtilværende Lønninger, der opnaas ved det Forslag, der foreligger. I det andet Ting blev der gjort forskellige Indvendinger mod Forslaget, ikke just med Hensyn til Lønningernes Størrelse, men med Hensyn til forskellige andre Punkter. For det første har man ment, at det ikke vilde være rigtigt at hve saa mange af Lærerne, som Lovforslaget gaar ud paa, kongelig Ansættelse, altsaa gøre dem pensionsberettigede. For Øjeblikket er jo Forholdet det, at der foruden Forstanderne kun er 4 Lærere, som i alt Tald i Henhold til Loven have kongelig Ansættelse og Pensionsberettigelse, men det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, at alle de 16 Lærere, som der er ved de 4 Seminarier, skulle have kongelig Ansættelse. Det er lykkedes at gennemføre dette. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg tror, at man fra Seminariernes og fra Administrationens

Side maa være Folketinget taknemmelig for, at det er gaaet saa vidt paa dette Punkt, som det er gaaet. Dernæst blev der i Folketinget stillet Forslag om, at til Gengæld for, at man gif saa vidt med at give fast Ansættelse og give forhøjede Lønninger, burde et af de bestaaende Statsseminarier nedlægges. Det lykkedes ogsaa paa dette Punkt at faa Folketinget til at følge Regeringen i at bevare de 4 Seminarier, som vi nu have. Det anerkendtes altsaa, at det ikke vilde være rigtigt at gaa videre paa den Vej, man var gaaet ind paa i 1871, at nedlægge Statsseminarierne, og man har altsaa holdt sig til det bestaaende: at bevare de 4 Seminarier, som nu en Gang findes. For det tredje fremkom der i Folketinget Forslag om, at Kvinder skulde have Ret lige med Mænd til ikke alene at ansættes ved Seminarierne, men endogsaa at gaa ind paa dem som Elever. Ganske særlig glæder det mig at kunne udtale, at dette Forslag faldt. Jeg tror ikke, at det paa nogen Maade kunde gaa an at lade kvindelige Elever komme ind paa Seminarierne og studere sammen med de mandlige Elever, og jeg tror heller ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt at ansætte kvindelige Lærere ved Seminarierne. Endelig havde Regeringen stillet det Forslag, at Forstanderne for Seminarierne kunde enten som hidtil ved de 3 Seminarier være Sognepræster, som tillige vare Seminarieforstandere, eller ogsaa være andre pædagogisk uddannede Mænd. Det blev i Folketinget foreslaaet, at det sidste skulde være det ubetinget gældende, men jeg mente, at dette var at gaa for vidt, og endstønt det efter min Overbevisning ganske vist efterhaanden vil komme dertil og fornuftigvis maa komme dertil, at man ansætter Seminarieforstanderne uden Hensyn til, om det er Præster eller ikke Præster, og kun under Hensyn til, om det er dygtige Mænd, der pædagogisk kunne uddanne Lærere, vil det ikke være rigtigt at forhøje Administrationen at blive ved den hidtil gældende Skik og Brug ved de tre af de fire Seminarier at anpnde Sognepræsterne dertil. Ogsaa paa dette Punkt fulgte Folketinget Ministeren, og jeg kan ogsaa for saa vidt ikke nok som udtrykke min Erkendtlighed for, at det ikke har forlangt mere, end hvad det efter min Overbevisning for Øjeblikket er muligt at opnaa. Med disse saa Ord skal jeg anbefale det høje Ting at vedtage det fra Folketinget oversendte Lovforslag om Lønninger ved Statsseminarierne, saaledes som det er vedtaget af det andet Ting.